

— Боже, Недка е самичка! изпищя Рада и като стрѣла се спусна къмъ кжщи съ надежда да намѣри дъщеря си, че спи. Уви! едва що отвори вратата и подскочи назадъ. Предъ очитѣ ѝ лъсна ужасно зрелище. На срѣдъ кжщи горѣше голѣмъ огньъ; до него стоеше единъ едъръ турчинъ, който бѣ натъкналъ на шишъ две годишно малко дете и го въртеше, като че пече кебапъ.

Това дете бѣ Недка — Радината и Вълковата дъщеря.

Рада се залюлъ, очитѣ ѝ претъмнѣха и тя падна на земята. Вълко, който вървѣше подиръ жена си, почна да се върти като замаянъ. Всичката му кръвъ закипѣ отъ гнѣвъ и той като разяренъ тигъръ, се спусна върху разбойника. Разбойникътъ замахна съ ножа си и нарани Вълко, но последниятъ съ страшна сила хвана ножа, измъкна го отъ ржцетѣ му и разсѣче убиеца на кжсове. Сетне той издигна ножа да го забие въ гърдитѣ си, но Рада изпищя:

— Вълко! стой! за мене живѣй!

Скоро въ кжщата на Вълко и Рада се събраха мъже и жени отъ махалата. Всички се вайкаха и тюхкаха. Бабитѣ плачеха. А младитѣ момчета, като видѣха, че дѣдо Вълко добре заплатилъ на разбойника-злосторникъ, се радваха, че дѣдо Вълко, макаръ старъ, но имаше още младо и юнашко сърдце. Той свърза ранитѣ си, хвана Рада за ржка и рече:

— Радо, ние сме нещастни, дано Богъ ни помогне. Мои, добри съседи утешете жена ми. Азъ ей сега ще се върна.

И като каза това, Вълко изчезна изъ двора. Селянитѣ се втурнаха да утешаватъ баба Рада,